

Zelo človeški, zelo božji (17) – Obzirna moč zaupanja

Zaupanje odstira nove potenciale, ki se skrivajo v vsakem človeku. Daje nam zmožnost, da rastemo na naraven, harmoničen način. Tako postajamo zmožni nečesa večjega.

8. Jun. 2025

Nihče ni samostojen verz, »vsi smo del iste božje pesnitve«. ^[1] Posamezne zgodbe, ki tkejo zgodovino človeštva,

so prepletene z vezmi sorodstva, bratstva in prijateljstva. Bitje našega srca se začne po zaslugi življenja drugih in pozneje bo nenehno deležno spodbude, tolažbe, podpore – včasih bo tudi ranjeno – s strani tistih, ki z nami delijo pot življenja. Dejstvo, da smo odvisni od njih in oni od nas, ni stranski učinek izvirnega greha, s katerim bi se morali sprijazniti, temveč neka temeljna sestavina naše ustvarjenosti po božji podobi.

Čeprav se naše življenje v družbi včasih zdi kakor vročičen tok, ki nas nagiba k individualizmu, pa vemo, da samouresničitev dosežemo le v odnosu, v soodvisnosti: sami sebe najdemo le, če smo pripravljene iz sebe izstopiti. Kdor dobro odkrije to dejstvo, preneha gledati na svoje meje kot na ovire, ki mu preprečujejo biti srečen. Odnosi se mu tedaj razodenejo kot mostovi, ki širijo njegov svet.^[2] Vendar do tega odkritja

ne pridejo vsi oziroma vsaj ne v isti meri, zato lahko ob enakih pogojih, povezanih z družbenim položajem, izobrazbo in osebnim značajem, različni ljudje živijo na radikalno različne načine, odvisno od kakovosti njihovih odnosov: nekateri so izgubljeni v osamljeni množici, drugi so vedno deležni spremljanja in vedno spremljevalci.

Preobražajoči pogled

Na koncu svoje zemeljske poti Jezus svojim apostolom reče: »Vas sem imenoval prijatelje« (Jn 15,15). Ta, ki je pravi Bog in pravi človek, vzor, po katerem se zgledujemo, da bi se naučili biti ljudje, prehodi svojo življenjsko pot v tesnem stiku z drugimi. To opazimo že pri njegovem prvem srečanju z dvanajsterimi. Jezus z vsakim od njih vzpostavi odnos, ki raste v *crescendu* spoznavanja, prijateljstva in ljubezni, naposled pa jim svoje srce odpre na

stežaj. Bralec evangelija pozna omejitve in pomanjkljivosti tistih, ki bodo pozneje postali stebri Cerkve. Jih morda On ni opazil? Seveda jih je, toda Beseda je ustvarjalna; njen ljubeči pogled jim vliva moč, saj je poln zaupanja. Ti robati možje vedo, da so ljubljene, izvoljene, in zrastejo višje, kot bi si kdorkoli drznil misliti, ker so izkusili Gospodovo zaupanje vanje. Tako je tudi v našem življenju, ko se zavemo božje ljubezni do nas. Čeprav pogosto govorimo o pomembnosti vere v Jezusa, ne smemo pozabiti, da nas najbolj preoblikuje dejstvo, da nam On zaupa. Da, zanesljivo znamenje, da naša vera dozoreva, je, da se vedno bolj opiramo na božje zaupanje v nas.

Opazujmo tistega učenca, ki je ostal Jezusu zvest ob vznožju križa. V čem je skrivnost njegove srčnosti? Morda je skrivnost ravno v vzdevku, s katerim omenja samega sebe:

»ljubljeni učenec«. Janez odkrije svojo istovetnost v dejstvu, da ga Jezus ljubi. To razširi njegovo moč, njegovo srce, ter mu daje zmožnost, da ohrani občudovanja vredno zvestobo. Njegovo poročilo o zadnji večerji odraža, v kolikšni meri je s pomočjo zaupanja vstopil v Jezusovo srce. Tako je: zaupanje nam omogoča dostop do mnogo globljega spoznanja, kot bi ga dosegli zgolj z razumom.

Enako kot je vstopil v življenje apostolov, svojih prijateljev, želi Bog vstopiti v naše življenje. Tudi naš odnos prijateljstva z Njim se torej lahko razvija v tej smeri naraščanja, tako da se naša zmožnost ljubiti vedno bolj krepi. V globokem spoštovanju naše svobode nam Jezus ponuja svoje prijateljstvo, v katerem se kaže zaupanje, ki nam razkriva, kdo smo zanj.^[3] Da bi lahko rasli in prosto udejanjali svojo svobodo, potrebujemo določeno gotovost vase;

gotovost, ki temelji predvsem na zavedanju, da nekdo, kot je On (in kdo kakor Bog?), stavi na nas ... Takšno prepričanje omogoča rast, kajti ko se nam neko dobro zdi naporno, ko vidimo svojo nezmožnost preseči samega sebe, takrat zaupanje, ki ga Bog polaga v nas, krepi našo lastno gotovost. Iskreno zaupanje odstira potenciale, ki se skrivajo v vsakem od nas in so marsikdaj zakopani v globini našega srca zaradi nizke samopodobe ali strahu pred porazom, ter nas spodbuja, da jih razvijemo v služenju drugim. Daje nam zmožnost, da rastemo na naraven, harmoničen način. Tako postajamo zmožni nečesa večjega.

Tako Jezus ljubi svoje: ve, koga je izbral, pozna jih bolje kot kdorkoli drug – bolje, kot se poznajo sami – in stavi nanje. Ve, do kod lahko pridejo, in upoštevajoč, da sta potrebna čas in njihovo sodelovanje, jih korak za

korakom vodi naprej. Ne mudi se mu z njihovo vzgojo, saj ve, da ta umetnost zahteva potrpežljivost. Je dober učitelj in zna z njimi »zapravljati« čas, kot to počnejo prijatelji. S svojo naklonjenostjo si pridobi njihovo zaupanje, s potrpežljivo razpoložljivostjo in razumevanjem pa olajša medsebojno spoznavanje. Ta način ljubezni, tako božji in tako človeški, ustvarja med učiteljem in učenci pravo prijateljstvo, ki jih zavezuje in iz njih izvabi najboljše.

Pustiti Bogu v notranjost

Gospoda »zanimajo tvoje veselje, tvoji uspehi, tvoja ljubezen, pa tudi tvoje stiske, tvoja bolečina, tvoji neuspehi«. ^[4] Zato se je treba obračati k Njemu z zaupanjem, na stežaj odpreti svoje srce in z njim deliti vse, kar je našega. Ko nekomu resnično zaupamo, snamemo maske, s katerimi se včasih ščitimo. V tistem

trenutku se nam zdijo odveč; čutimo, da smo brez strahu lahko takšni, kakršni smo. To zaupanje razkrije resnico o našem bitju in nam prinaša veliko notranjo svobodo. Ker vemo, da ni bolj iskrenega prijateljstva od njegovega, ga lahko spustimo v globino domovanja naše duše. Ga bomo mar zadržali v dnevni sobi, kjer sprejemamo goste?

Ko bo to prijateljstvo polagoma raslo, mu bomo povsem naravno želeli pokazati vsak kotiček svojega življenja: delovno sobo, da nas bo videl opravljati naše skrito delo; igralnico, kjer hranimo stvari, ki nas navdušujejo, sanje, ob katerih smo ganjeni; pokazali mu bomo tudi ropotarnico, polno vsakovrstnih, bolj ali manj uporabnih reči in predmetov, ki so se nam po poti razbili. Če se pustimo spoznati, če prižgemo luči ..., bo On razsvetlil kotičke, ki se zdijo temačni, in nam pomagal videti prostore, v katerih

moramo napraviti red. In to bo storil na jasen način, predvsem pa nam bo vlil upanja, saj njegov pogled ni obsojajoč, ustrahovalen, ampak je pogled ljubezni, ki daje srčnost in povzdiguje; je ustvarjajoč in odrešujoč pogled.

Zaupanje vzbudi zaupanje

Človeška ljubezen nam v svojih najboljših izrazih govori o božji ljubezni. Če v prijateljstvu izkusimo gonilno silo zaupanja, če odkrijemo, da nekdo v nas verjame, nas to spodbudi, da damo vse od sebe. Zavemo se, da mora biti takšen tudi božji pogled. Zato si moramo tudi mi prizadevati, da bi gledali na druge kakor Jezus, ter se od njega učiti, da bi bili luč za ljudi okoli nas. Čim bolj izkušamo preobražajočo moč božjega zaupanja in zaupanja v Boga, tem jasneje vidimo potrebo, da bi to zaupanje ponudili tudi drugim.

»Bog mnogokrat uporablja pristno prijateljstvo za to, da bi izvršil svoje delo odrešenja.«^[5] Zaupanje, ki vlada med dobrimi prijatelji, je pogosto sredstvo, ki nam ga Bog ponudi, da bi videli tisto, s čimer se morda ne bi upali soočiti sami. Če imamo srečo, da nam ob strani stojijo pravi prijatelji, ljudje, ki nas imajo radi zares, ki hočejo, da smo boljši, srečnejši, ter jim odpremo te koticke zaupnosti, potem smo najbrž že večkrat izkusili, da se naš notranji svet obogati, če ga delimo.

Če vlada vzdušje zaupanja, tedaj se ne bojimo, da bi drugi videli naše slabosti in težave, in brez strahu lahko z njimi delimo svoje načrte in sanje. Vemo, da nam bodo tisti, ki nas imajo radi, pomagali premagati naše omejitve, da se ne bi spremenile v prepreke. V človeški dinamiki dajanja in prejemanja je *izročanje samega sebe* povezano z deljenjem naše edinstvenosti, s prikazovanjem

samega sebe v pristnosti. Ko dospemo do te točke, izkusimo veliko svobodo, vendar je za to potreben napor, da gremo ven iz sebe: pripravljenost, da se izpostavimo, tudi če vemo, da smo zaradi tega ranljivi. Zaupanje vzbudi zaupanje, in tveganje, da bomo prizadeti, ni primerljivo z vrednostjo, ki jo prinaša to, da ljubimo in se pustimo ljubiti.

Beseda, ki krepi, zdravi in spodbuja

Zaupanje je ključno za uspeh vsakega odnosa, za človekovo osebno in strokovno rast, za vsako izobraževalno delo. Kadar želimo pomagati drugim, nemudoma ugotovimo, kako pomembno je poslušanje, razumevanje, potrpežljivost itd. Toda v resnici potrebujemo veliko več: če je navzoče zaupanje, potem na ljudi gledamo z optimizmom, verjamemo

vanje, vidimo njihove možnosti, gojimo upanje v to, kar lahko postanejo, zato smo navdušeni tudi nad njihovim bojem.

»Po Gospodovem zgledu,« pravi sv. Jožefmarija, »bodite razumevajoči do svojih bratov, imejte veliko srce, ki se ničesar ne prestraši, in imejte jih zares radi. [...] Ker ste zelo človeški, boste znali preseči drobne pomanjkljivosti in z materinskim razumevanjem vedno videli dobro plat stvari.«^[6]

Takšno ravnanje ne pomeni, da bežimo od resničnosti ali da ne vidimo omejitev in napak drugih ljudi. Če jih imamo radi na pravi način, bomo želeli, da bi postali še boljši. Če jih bomo poznali in ljubili takšne, kakršni so, jih bomo na temelju prijateljstva in bratstva, ki nas povezuje, lahko opozorili na morebitne nevarnosti, ki jih utegnejo spregledati, ali pa jim bomo

predlagali kaj, česar morda na prvi pogled ne bodo razumeli, ter jih spremljali pri odkrivanju dobrega, ki se skriva za tem novim obzorjem.^[7] Iskrena naklonjenost do drugega omogoča vzdušje svobode, zaupanja, ki se kaže v jasnosti, s katero nekomu razložimo, zakaj menimo, da je zanj dobro, da se potruzi v boju na določenem področju. Tako bo občutil, da ga na tej poti spremljamo, ne pa silimo ravnati na nerazumen način. »Naloga duhovnega voditelja je pomagati duši, da bi hotela – da bi ji bilo po volji – izpolnjevati božjo voljo.«^[8]

Včasih se nam lahko zgodi, da se v želji pomagati nekomu, ki nas na videz ne posluša, prepustimo prenačljivi sodbi, češ, da tega v resnici noče ali da ne bo popustil. Ne smemo pozabiti, da smo krhki in da na poti poleg pridobljenih naukov včasih dobimo tudi rane, ki se celijo počasi. Zaradi bolečine, ki jo

povzročijo ti udarci, si človek neredko zgradi zapreke, ki ga osamijo, ki so sicer ščit pred morebitnim trpljenjem, vendar tudi otežujejo ponovno pridobitev zaupanja, potrebnega za nadaljnjo rast.

Beseda, ki krepi, zdravi in spodbuja, je v najčistejšem pomenu človeška beseda. Le če obstaja zaupanje, iskrena, zastonjska naklonjenost, bomo z drugim vzpostavili stik in naša beseda bo po milosti, ki jo daje Bog, imela delež pri njegovi stvarjenjski moči: tedaj bo postala izraz njegove ljubezni in bo pomagala te rane zaceliti. »Bog pozna globine vsakogar izmed nas, tudi tiste boleče predele, in na vse nas gleda z nežnostjo. Učimo se od Gospoda, da bi na vsakogar gledali tako, da bi vsakogar razumeli [...], da bi se postavili na mesto drugega.«^[9]
Biti moramo potrpežljivi in sejati zaupanje z naklonjenostjo, s

pozornostmi, ki odražajo naše iskreno zanimanje. Bog je hotel, da potrebujemo drug drugega, in v človeški zgodovini deluje po ljudeh ter se zanaša na vsakega posebej, da bomo drug drugemu pomagali.

Kdor je odgovoren za druge, mora paziti, da ne bi vedno hotel ponujati rešitev in odgovorov. Včasih lahko skoraj nezavedno mislimo, da so človeku pomagamo, če ga prepričamo, da prevzame naš osebni način doseganja najboljših rezultatov. Toda cilj osebnostnega izobraževanja ni v tem, da nekoga pripravimo do tega, da bo hodil tako, kot si mi želimo, da hodi. Če pričakujemo, da se bodo ljudje prilagodili nekim vnaprej določenim kalupom, jim to ne bo odprlo novih obzorij; bolj kot to jih lahko izpostavi frustracijam zaradi neizpolnitve določenih pričakovanj.

V resnici je dobro krščansko izobraževanje tisto, ki doseže, da vsakdo z božjo pomočjo postane pravi protagonist svojega življenja. Kdor želi pri tem sodelovati, ima nalogo spremljati, spodbujati samospoznavanje, postavljati dobra vprašanja kot pomoč pri refleksiji, dajati več namigov kot odgovorov, četudi to zahteva več truda. Ko človek sam odkrije novo obzorje in si sam postavi cilj, je prizadevanje za izpolnitev tega cilja mnogo učinkovitejše, saj ga žene nekaj od znotraj. Tudi če je za doseganje pričakovanih »rezultatov« potrebno več časa, bo prav ta napor osebo polagoma oblikoval na dober, stabilen in kreposten način. Ker smo to že mnogokrat izkusili na lastni koži, bomo vedno dajali velik pomen osebni iniciativi in spodbujali protagonizem vsakega posameznika.

Zaupanje se rodi tam, kjer je moč zaznati božjo ljubezen, ki je

potrpežljiva, se ne da razdražiti, ki si ne dela seznama slabih stvari, pač pa vse opravičuje in vse veruje (prim. 1 Kor 13,4-7). Kdor tako ljubi, postane učitelj, trdna opora, čuteča sila, ki druge vodi veliko dlje, kot bi si lahko mislili. Koliko presenečenj nas čaka, če spoštujemo to sveto zemljo drugih! Sveti Duh jim tedaj lahko pomaga, da postanejo najboljša različica samih sebe. Če imamo upanje v to, kar lahko postanejo, če zaupamo v milost in vse dobro, ki ju Bog polaga vanje, jim bomo dali krila, na katerih bodo lahko poleteli in se dvignili visoko.

[1] *Jezus prihaja mimo*, št. 111.

[2] Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 1937.

[3] Prim. Ps 8,5-7: »Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga

obiskuješ? Naredil si ga malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal. Nad dela svojih rok si ga postavil.«

[4] *Božji prijatelji*, št. 218.

[5] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 1. 11. 2019, št. 5.

[6] Sv. Jožefmarija, *Pismo 27*, št. 35.

[7] Prim. Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 16. 2. 2023, št. 3–6.

[8] Sv. Jožefmarija, *Pismo 26*, št. 38.

[9] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 16. 2. 2023, št. 15.

Carmen Córcoles

sl-si/article/zelo-cloveski-zelo-bozji-17-
obzirna-moc-zaupanja/ (2. Apr. 2026)